

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 14 0 К 001487 13 Кж 3
Бања Лука, 18.6.2013. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог Д. О., због кривичних дјела убиства у покушају из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. и лаке тјелесне повреде из члана 155. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног тужиоца из Источног Сарајева и браниоца оптуженог, адвоката З. П. из Р., изјављеним против пресуде Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 001487 12 К од 14.02.2013. године, након одржане сједнице вијећа, којој су присуствовали републички тужилац Бранка Милошевић и бранилац оптуженог, а одсуству уредно обавијештеног оптуженог, донио је дана 18.6.2013. године

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног тужиоца из Источног Сарајева и браниоца оптуженог Д. О., те потврђује пресуда Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 001487 12 К од 14.02.2013. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 001487 12 К од 14.02.2013. године, оглашен је кривим оптужени Д. О., због стицаја кривичних дјела убиства у покушају из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), за које му је утврђена казна затвора у трајању од 2 (двije) године и лаке тјелесне повреде из члана 155. став 2. у вези са ставом 1. истог закона, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 4 (четири) мјесеца, па је примјеном члана 42. КЗ РС, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 2 (двije) и 3 (три) мјесеца. На основу члана 44. КЗ РС у изречену казну затвора урачунато је вријеме проведено у притвору од 29.12.2011. године до 14.6.2012. године. На основу члана 99. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 53. од 11. јуна 2012. године - у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени је обавезан да дјелимично накнади трошкове кривичног поступка у износу од 2.150,00 КМ, док је остали дио трошкова, који

се односе на награду и нужне издатке браниоца по службеној дужности, пао на терет буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде жалбе су, благовремено, изјавили окружни тужилац из Источног Сарајева и бранилац оптуженог, адвокат З. П. из Р.

Окружни тужилац у Источном Сарајеву је жалбу изјавио због одлуке о казни у дијелу побијане пресуде који се односи на кривично дјело убиства у покушају из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. КЗ РС, са приједлогом да се преиначи побијана пресуда и за то дјело утврди казна затвора у дужем временском трајању, без примјене института ублажавања казне.

Бранилац оптуженог је жалбу изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона и због одлуке о трошковима кривичног поступка, са приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или та пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе.

У писмено поднесеном одговору на жалбу, у смислу одредбе члана 316. ЗКП РС, бранилац оптуженог је предложио да се жалба окружног тужиоца из Источног Сарајева одбије, као неоснована.

У сједници другостепеног вијећа Врховног суда Републике Српске, која је, у смислу одредбе члана 318. став 4. ЗКП РС, одржана у одсуству уредно обавијештеног оптуженог, републички тужилац Бранка Милошевић је изложила жалбу окружног тужиоца из Источног Сарајева, остајући код аргумената садржаних у њеном образложењу и приједлога. Бранилац оптуженог је изложио жалбу, као и одговор на жалбу тужиоца, остајући код приговора и приједлога садржаних у истима.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Оспоравајући правилност и законитост побијане пресуде, у жалби браниоца оптуженог, садржана је тврдња да је та пресуда захваћена битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, и то у виду неразумљивости изреке пресуде те њеној противријечности са датим разлозима о одлучним чињеницама. У оквиру жалбеног основа погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, аргументима из образложења жалбе, оспорава се правилност оцјене доказа спроведених на главном претресу, на којима је изведен закључак о кривици и одговорности оптуженог за почињене радње, па се слиједом тога на тврдњама из овог жалбеног основа, оспорава правилност примјене Кривичног закона. Суштину изнесених жалбених приговора у оквиру чињеничне основе побијане пресуде, чини тврдња да је оптужени, критичне прилике, поступао у нужној одбрани, или, евентуално, у њеном прекорачењу, јер је од себе одбијао исровремени противправни напад или, пак предстојећи напад браће Д. и В. В. Надаље, оспоравајући правилност закључка о психичком односу оптуженог у односу на кривично дјело убиства у покушају из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. КЗ РС, а у вези са повређивањем оштећеног Д. В., аргументима изнесеним у жалби, заступа се теза

да је умишљај оптуженог, дакле, његова свијест и воља били усмјерени на повређивање овог оштећеног, а не на лишење живота, како се то закључује у побијаној пресуди. Слиједом таквих аргумената, оспорава се правилност примјене Кривичног закона и указује, на погрешну правну квалификацију дјела, са тврдњом, да се у радњама оптуженог, за које је оглашен кривим побијаном пресудом, а у односу на оштећеног Д. В., стичу битни елементи бића кривичног дјела тешке тјелесне повреде из члана 156. став 1. КЗ РС. Указује се да није било основа да се оптужени обавезе да плати трошкове кривичног поступка, јер је незапослен и нема имовине.

Без основа су аргументи из жалбе браниоца оптуженог, у прилог тврдњи да је побијана пресуда захваћена битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС.

Наиме, овај суд налази, да изрека побијане пресуде садржи јасан чињенични опис реалне дјелатности оптуженог, који јасно одређује његов психички однос према дјелу у цјелини, дакле и према последици, и да су у том чињеничном опису јасно уграђени елементи свјести и воље, што све заједно дефинише битне елементе бића кривичног дјела убиства у покушају из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. КЗ РС, за које је оглашен кривим том пресудом. Овако конципирана изрека, у свему је усклађена са разлозима датим у њеном образложењу о свим одлучним чињеницама.

Дакле, супротно тврдњама из жалбе браниоца оптуженог, у образложењу побијане пресуде су дати разлози о свјесној и вољној компоненти умишљајног поступања оптуженог и пристајања на посљедицу (евентуални умишљај) у односу на покушај убиства оштећеног Д. В., кроз образложење да је оптужени у конкретним околностима, које карактерише близина (око 1,5 метар) и испалење више хитаца из пиштоља у правцу овог оштећеног, наносећи му више прострелних и устрелних рана (прострелну рану у предјелу лијеве надлактице, устрелну рану у предјелу лијеве надлактице, прелом врата лијеве бутне кости, прострелну рану у предјелу коже трбуха и устрелну рану у предјелу десне препоне), од којих су неке повреде у виталном дио тијела, био свјестан да тиме може проузроковати смрт оштећеног Д. В., па је на такву последицу и пристао.

Овакав начин извршења дјела, који у објективном смислу није споран (у погледу средства повређивања, даљине пуцања и локалитета повређивања оштећеног Д. В.), јасно дефинише евентуални умишљај оптуженог, манифестован у свијести о дјелу и пристајању на поседицу лишења живота оштећеног Д. В., о чему је побијана пресуда дала јасне и ваљане разлоге, ради чега су без основа изнесени жалбени приговори у овом сегменту побијања првостепене пресуде.

Надаље, у вези са изнесеним жалбеним приговорима и тврдњи о припадајућем праву на одбрану, овај суд налази, да је у критичном догађају, ово кључно питање на правилан начин ријешила побијана пресуда и о томе дала ваљане разлоге. На основу исказа свједока Б. С., Д. Д., оштећених и исказа оптуженог, сагласних у одлучним чињеницама, у побијаној пресуди је изведен правилан закључак да у моменту када је оптужени изашао из свог возила (због немогућности проласка поред возила код којег су стајали оштећени, узроковане

сњижним падавинама) и пуцао, а временски и непосредно прије тога, објективно посматрано, није било такве активне радње браће В., које би представљале стварни напад на неко добро оптуженог (или његову супругу и малољетно дијете који су били у возилу којим је управљао Д. Д.) и које радње би успоставиле код оптуженог припадајуће право на нужну одбрану. Надаље, чињеница да су браћа В. кренула према возилу којим је управљао Д. Д., а у коме су се налазили оптужени, његова супруга и малољетно дијете, посматрано од момента заустављања возила на удаљености од око 10 до 15 метара, па и вербалне пријетње оштећеног Д. В. („видјећеш ти шта хоћемо“) и по оцјени овог суда, немају карактер напада нити предстојећег напада, нити такве радње стварају код оптуженог стање нужде да дјелује на начин на који је дјеловао (искочио из возила и почео пуцати из пиштоља). Коначно, како се то правилно закључује у побијаној пресуди, оштећени код себе нису имали било какво средство које је подобно да угрози живот, тијело или неко добро оптуженог или неког од других наведених лица који су били са њим (оружје или оруђе), нити су неким конклюдентим радњама указивали на такву могућност, као извјесну.

Ради тога су без основа жалбени приговори и у овом сегменту побијања првостепене пресуде, којима се указује на постојање напада, или евентуално предстојећег напада и тиме припадајућег право оптуженог на нужну одбрану.

Цијенећи наведено, чињенично стање је потпуно и правилно утврђено и на њему је правилно примјењен Кривични закон, када су радње оптуженог, за које је оглашен кривим побијаном пресудом, квалификоване као стицај кривичних дјела убиства у покушају из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. и лаке тјелесне повреде из члана 155. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС.

Овај суд је испитао побијану пресуду у дијелу одлуке о казни у вези са приговорима из жалбе тужиоца, којима се оспорава правилност оцјене отежавајућих околности у поступку одмјеравања казне и указује на нужност изрицања веће казне затвора за кривично дјело убиства у покушају из члана 148. став 1. КЗ РС, у ком правцу је и приједлог из ове жалбе.

Жалбу браниоца оптуженог, у дијелу одлуке о казни, овај суд је испитао у смислу одредбе члана 322. ЗКП РС.

У поступку одмјеравања казне, дат је правилан значај свим околностима из одредбе члана 37. став 1. КЗ РС, које су од значаја за висину казне. Отежавајуће околности које се наглашавају у жалби тужиоца у повезаности са правилно утврђеним олакшавајућим околностима образложеним у побијаној пресуди, по оцјени овог суда, не указују на нужност изрицања казне затвора у дужем трајању, посматрано са аспекта индивидуализације казне, те законом прописане казне за почињено дјело убиства у покушају из члана 148. став 1. КЗ РС.

Утврђене казне затвора за дјела извршена у стицају и јединствена казна изречена побијаном пресудом у трајању од 2 (двје) године и 3 (три) мјесеца, потребна је и довољна мјера казне за остварење сврхе кажњавања, прописане у одредби члана 28. КЗ РС.

Надаље, на основу одредбе члана 99. став 4. ЗКП РС, оптужени је ослобођен од дужности плаћања трошкова кривичног поступка који се односе на награду и нужне издатке браниоца по служненој дужности, а обавезан на дјелимично плаћање трошкова кривичног поступка из одредбе члана 96. став 2. тачке а) ЗКП РС (трошкови вјештака) у складу са одредбом члана 99. став 1. истог Закона, о чему је у побијаној пресуди дато детаљно и ваљано образложење, ради чега се правилност и законитост побијане пресуде и у овом дијелу, не може оспорити приговорима из жалбе браниоца оптуженог.

Како из наведених разлога жалбе тужиоца и браниоца оптуженог нису основане, то је овај суд, примјеном одредбе члана 327. ЗКП РС, исте одбио као неосноване и првостепену пресуду потврдио.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић